

P.13.2046.N

kamer

datum 20.01.2015

Op **09 DEC. 2014** ter griffe
van het Hof van Cassatie neergelegd/
ontvangen.
(goedgekeurd de doorhaling van een/
woord(en).

De griffier,

CONCLUSIE VAN HET OPENBAAR MINISTERIE

Inzake:

Eiser, beklaagde

Onderhavige zaak betreft de problematiek van het dragen van een vuurwapen door een bijzondere veldwachter buiten zijn ambtsgebied.

1. Eiser in cassatie werd vervolgd, schuldig bevonden en door de appelrechters met eenparige stemmen tot straf veroordeeld om (onder andere) bij inbreuk op de Wapenwet 2006 '(...) *zonder wettige reden vuurwapens gedragen te hebben zonder een wapenvergunning, namelijk als bijzondere wachter, drager van de uiterlijke kentekens, zonder drager te zijn van het aanstellingsbewijs, een vuurwapen 's nachts gedragen te hebben buiten diens ambtsgebied.*' (telastlegging A), en '(...) *vuurwapens niet vervoerd te hebben ongeladen en verpakt in een afgesloten koffer, of voorzien van een trekslot of een equivalente beveiliging, namelijk een vuurwapen vervoerd te hebben op de achterbank met een patroon in de kamer en 4 in de lader.*' (telastlegging B).

2. De appelrechters beslisten dat de telastleggingen A en B bewezen zijn na te hebben vastgesteld dat *'de (eiser) de hoedanigheid had van bijzondere wachter. Hij had een vergunning voor het vuurwapen dat in zijn voertuig op de achterbank lag. Dit betrof een lang vuurwapen*

*ontworpen voor de jacht. Dit wapen lag binnen handbereik en was geladen.*¹, en te hebben geoordeeld dat eiser *'in de periode van zijn observatie door de natuurinspecteurs duidelijk niet geacht kan worden nog bezig te zijn geweest met zijn dienst als bijzondere veldwachter'* en hij *'geen wettige reden aantoont om op het ogenblik van de feiten het vuurwapen als bijzondere veldwachter te mogen dragen'*.² Het hof van beroep voegt daaraan toe dat zodra eiser het jachtterrein waarvoor hij als bijzonder veldwachter was aangesteld had verlaten, hij zijn vuurwapen ongeladen en verpakt op diende te bergen in een afgesloten koffer of te voorzien van een trekkerslot of van een equivalente beveiliging, wat hij niet had gedaan.

3. In het tweede middel voert de eiser schending aan van artikel 149 Grondwet, artikel 163 Wetboek van Strafvordering, artikel 14 van het Koninklijk Besluit van 8 januari 2006 tot regeling van het statuut van de bijzondere veldwachters, diverse bepalingen van de Wapenwet 2006 en van het Koninklijk Besluit van 24 april 1997 tot bepaling van de veiligheidsvoorwaarden bij het opslaan, het voorhanden hebben en het verzamelen van vuurwapens of munitie. Eiser argumenteert dat geen enkele bepaling voorschrijft of toelaat te besluiten dat een bijzondere veldwachter uitsluitend kan worden geacht tijdens de uitvoering van zijn dienst te zijn, en de hem door de Gewestelijke Overheden toegekende bevoegdheden daadwerkelijk uit te oefenen, indien en op voorwaarde dat hij zich binnen het jachtterrein bevindt waarvoor hij als bijzonder veldwachter is aangesteld.

4. Artikel 61 Veldwetboek bepaalt dat in de gemeenten openbare instellingen en bijzondere personen het recht hebben om bijzondere veldwachters aan te stellen om hun vruchten en gewassen, de vruchten en gewassen van hun pachters of huurders en hun eigendom van welke aard ook te beschermen, alsmede om hun vis- en jachtterrein te bewaken. In hun benoemingsakte wordt de aard en de ligging van de goederen die onder hun bewaking staan aangewezen.

¹ Bestreden arrest, dertiende blad, rubriek 6.1.2 in fine

² Bestreden arrest, dertiende blad, rubriek 6.1.3

5. Artikel 14 van het Koninklijk Besluit van 8 januari 2006 tot regeling van het statuut van de bijzondere veldwachters bepaalt: *‘De bijzondere veldwachter mag door zijn aansteller in het bezit worden gesteld van een lang vuurwapen ontworpen voor de jacht zoals bedoeld in de Wapenwet.*

De bijzondere veldwachter mag dit geweer slechts dragen tijdens de uitvoering van zijn dienst en voor zover hij de hem door de gewestelijke overheden toegekende bevoegdheden daadwerkelijk uitoefent.’

6. In het Verslag aan de Koning bij het Koninklijk Besluit van 8 januari 2006 wordt uitdrukkelijk aangehaald dat de wapendracht niet nutteloos mag worden gestimuleerd, omdat een bijzondere veldwachter immers te allen tijde bijstand kan vragen van politiemensen. Verder wordt in dit verslag gesteld dat artikel 14 van het Koninklijk Besluit zo beperkt mogelijk dient te worden geïnterpreteerd. Deze principes zijn terug te vinden in het vereiste dat de bijzondere veldwachter zijn wapen slechts mag dragen *‘tijdens zijn dienst en wanneer hij – bijkomende voorwaarde – de verdelgingsactiviteiten (dit zijn bevoegdheden die door de gewestelijke overheid aan de bijzondere veldwachter worden toegekend) daadwerkelijk uitoefent’.*³ De bijzondere veldwachter mag aldus slechts zijn wapen dragen indien aan beide cumulatieve voorwaarden, die restrictief dienen te worden geïnterpreteerd, is voldaan.

7. De opdracht van de bijzondere veldwachter bestaat erin toezicht te houden op het eerbiedigen van de geldende wetten en het opsporen van misdrijven binnen de grenzen van het gebied waarvoor hij is beëdigd.⁴ Het uitoefenen van de functie van bijzondere veldwachter is dus uitdrukkelijk verbonden met het concrete gebied waarvoor hij werd aangesteld.⁵ Ook uw Hof legde reeds in een arrest van 13 oktober 1952 uitdrukkelijk het verband tussen de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie die aan de veldwachters wordt toegekend en het

³ Verslag aan de Koning bij het KB 8 januari 2006 tot regeling van het statuut van de bijzondere veldwachters, *BS* 24 februari 2006.

⁴ Verslag aan de Koning bij het KB 8 januari 2006 tot regeling van het statuut van de bijzondere veldwachters, *BS* 24 februari 2006; W. HAELEWYN en A. BALCAEN, “Wapens, wild en wachters” (noot onder *Corr. Kortrijk* 20 februari 2008), *T.Strafr.* 2009, afl. 5, (277) 278.

⁵ Zie bv. P. BERCKX, “Rechtspositie overheidspersoneel”, *TBP* 2007, afl. 5, (281) 289.

grondgebied waarvoor hij beëdigd is.⁶ Wanneer de bijzondere veldwachter zich buiten dit gebied begeeft, kan hij aldus de taken die samenhangen met zijn ambt niet uitoefenen en handelt hij bijgevolg niet *'tijdens de uitvoering van zijn dienst'*.

8. Indien de daartoe bevoegde regelgever een ruimere mogelijkheid om een wapen te dragen in het leven had willen roepen voor de bijzondere veldwachters, had hij hiertoe uitdrukkelijk kunnen besluiten zoals bijvoorbeeld werd gedaan met betrekking tot het dragen van het uniform van bijzondere veldwachter in artikel 16, §1 van het Ministerieel Besluit van 20.12.2007 tot uitvoering van het Koninklijk Besluit van 8 januari 2006 tot regeling van het statuut van de bijzondere veldwachters.⁷ Hierin is bepaald dat de bijzondere veldwachter zijn uniform enkel mag dragen *'bij de uitoefening van de beroepsopdrachten zoals beschreven in het Veldwetboek, bij woon-werkverplaatsingen en bij verplaatsingen tussen twee of meer gebieden waarvoor de bijzondere veldwachter is aangesteld'*. Met betrekking tot het uniform is dus een uitdrukkelijke regeling voorzien voor de woon-werkverplaatsingen en de verplaatsingen tussen gebieden waarvoor de bijzondere veldwachter is aangesteld. Voor de wapendracht is dit niet gebeurd (hoewel dit voor de Koning mogelijk was geweest in het licht van artikel 64 Veldwetboek), waaruit *a contrario* kan worden afgeleid dat de regelgever geen toelating wilde geven tot het dragen van het wapen op deze momenten. Voor deze interpretatie kan opnieuw steun worden gevonden in het Verslag aan de Koning bij het Koninklijk Besluit van 8 januari 2006, waaruit, zoals hoger aangehaald, blijkt dat de regelgever de wapendracht uitdrukkelijk heeft willen beperken.

9. Bij het zich verplaatsen buiten het gebied waarin de bijzondere veldwachter bevoegd is, is het de bijzondere veldwachter aldus niet toegestaan zijn wapen te dragen aangezien dit dan niet gebeurd tijdens de uitvoering van zijn dienst. Hij is in dergelijk gevallen (namelijk bij het vervoer van het wapen tussen zijn woon- en verblijfplaats, tussen zijn

⁶ Cass. 13 oktober 1952, AC 1953, 52.

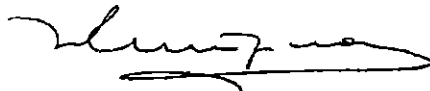
⁷ B.S. 12 februari 2008, p 9131

woon- of verblijfplaats en de schietstand of het jachtterrein, tussen zijn woon- of verblijfplaats en een erkende persoon, of tussen de gebieden waarin hij bevoegd is als deze niet aaneengesloten zijn) aangewezen op de vereisten betreffende het vervoer van dergelijke wapens zoals bepaald in artikel 21 Wapenwet 2006. Het tweede middel dat uitgaat van een andere rechtsopvatting faalt naar recht.

10. Het eerste middel raakt evenmin doel: de aangevoerde tegenstrijdigheid bestaat niet en het arrest geeft geen uitlegging van het aanvankelijk proces-verbaal zodat het er de bewijskracht niet van kan schenden.

Conclusie: verwerping.

Gedaan te Brussel op 9 december 2015

M. TIMPERMAN
Advocaat-generaal